

Arrest

nr. 145 305 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. U bent gehuwd met S. K. (...). Op 16 december 2010 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. U verklaarde in het kader van deze asielaanvraag Iran ontvlucht te hebben aangezien u problemen kende met uw overste A. (...), een lid van Ettelaat, omdat u uw werk aan het pejwakproject niet meer naar behoren vervulde na het overlijden van uw schoonbroer O. (...) en aangezien uw echtgenote gearresteerd was geweest door de Iraanse autoriteiten wegens ongepast gedrag tijdens de herdenkingsviering voor O. (...). Op 8 mei 2013

nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat er aan uw asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 20 september 2013. U keerde niet terug naar Iran en vroeg op 31 oktober 2013 een tweede maal asiel. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat uw schoonfamilie sinds uw vertrek uit Iran veel problemen heeft. Zo verblijft uw schoonbroer nog steeds in de gevangenis en wordt uw schoonfamilie constant onder druk gezet, mishandeld en bedreigd. Ook uw ouders worden lastiggevallen. Voorts haalde u aan dat u in België door de smokkelaar wordt bedreigd. Uw echtgenote voegde hier nog aan toe dat jullie niet meer geloofd worden op het Commissariaat-generaal omwille van het feit dat de smokkelaar valse documenten naar het Commissariaat-generaal heeft gestuurd om jullie tegen te werken. In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten neer ter staving van uw asielrelaas: een brief van de advocaat van uw schoonbroer en schoonvader gericht aan uw advocaat in België om hem in te lichten over de problemen die uw schoonvader heeft dd. 23/10/2013, een brief van uw Belgische advocaat met een opsomming van de documenten die u neerlegt, medische rapporten uit Iran over de gezondheid van uw schoonvader, een (relatief onleesbaar) medisch rapport uit Iran betreffende de gezondheid van uw schoonmoeder en internetartikelen over de houding van de Iraanse autoriteiten tov Iraniërs die terugkeren naar Iran.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Betreffende de problemen van uw schoonfamilie na uw vlucht uit Iran – uw schoonbroer zou nog steeds in de gevangenis verblijven en uw schoonouders zouden door de Iraanse autoriteiten constant onder druk worden gezet, mishandeld en bedreigd (DVZ vraag 15,18) – dient er vastgesteld te worden dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband kan herhaald worden dat uw vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. U legde weliswaar, in het kader van uw tweede asielaanvraag, een aantal documenten neer om aan te tonen dat de door u aangehaalde problemen weldegelijk plaatsvonden. Zo legde u een brief neer van een advocaat in Iran, ter bevestiging van de door u aangehaalde gebeurtenissen en een aantal medische rapporten zowel van uw schoonvader als van uw schoonmoeder. Wat betreft het door u neergelegde schrijven d.d. 23/10/2013 van een Iraans advocaat, over de problemen van uw schoonvader moet worden benadrukt dat documenten in wezen een ondersteunende werking hebben, en slechts bewijsvoerend zijn voor zover ze gepaard gaan met een plausibel en geloofwaardig relaas. Aangezien de door u aangehaalde moeilijkheden reeds duidelijk ongeloofwaardig werden bevonden door zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (cf. uitkomst eerste asielaanvraag), is het schrijven van een Iraans raadsman op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bovendien is het objectieve karakter van dergelijk stuk van de hand van een advocaat, die wordt betaald om de belangen van zijn cliënt te behartigen, op geen enkele wijze gegarandeerd. De medische rapporten van uw schoonvader als van uw schoonmoeder kunnen evenmin de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen

opheffen. Immers, medische attesten kunnen niet de omstandigheden of oorzaak van de medische problemen aantonen. Indien deze wel vermeld worden in een medisch attest/rapport is dit echter een weergave van de verklaringen van de patiënt aan de dokter. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de arts om de waarachtigheid ervan na te gaan en dus kan er ook geen bewijswaarde aan gehecht worden.

Wat betreft het feit dat jullie door de smokkelaar bedreigd worden dient te worden opgemerkt dat jullie hiervoor beroep dienen te doen op de hiervoor bevoegde (Belgische) autoriteiten. De verklaring van uw echtgenote, dat jullie op het Commissariaat-generaal niet geloofd werden omwille van lasterlijke documenten die de smokkelaar had opgestuurd (DVZ echtgenote vraag 16) houdt voorts geen steek. De weigeringsbeslissing die het Commissariaat-generaal in het kader van jullie asielaanvraag heeft genomen was volledig gebaseerd op jullie eigen verklaringen.

De overige door u bij uw tweede asielaanvraag neergelegde documenten zijn evenmin van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. De brief van uw Belgische advocaat is louter een opsomming van de (nieuwe) documenten waarop u en uw echtgenote zich beroepen. In deze bijlage wordt eveneens gesproken over een kopie van een proces-verbaal bij de politie te Sint-Niklaas i.v.m. bedreigingen die worden geuit door uw smokkelaar. U legde dit document niet opnieuw neer bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien u dit reeds had voorgelegd tijdens uw eerste asielaanvraag (DVZ 2de AA vraag 17) waar het toen ook reeds werd besproken.

Wat betreft de door u neergelegde internetartikelen over de houding van de Iraanse autoriteiten bij Iraniërs die na een verblijf in het buitenland naar Iran terugkeren dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze algemene informatie over Iran bevatten, maar niets zeggen over uw individuele situatie en/of uw persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade. Bovendien blijkt uit die artikelen dat er voornamelijk opgetreden wordt tegen "criticasters van het Iraanse regime en mensen waartegen er reeds – nog voor hun vertrek uit Iran beschuldigingen geformuleerd werden". Uit bovenstaande vaststellingen blijkt geenszins dat u tot deze risicogroep behoort. Volledigheidshalve dient hier aan toegevoegd te worden dat, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat jaarlijks keren duizenden in het buitenland verblijvende Iraniërs, waaronder voormalige asielzoekers, oor korte of langere tijd in het kader van zaken, vakantie of familiebezoek terug naar hun vaderland. In verreweg de meeste gevallen levert een dergelijke terugkeer geen enkel probleem op. Er zijn geen gevallen bekend van uitgeprocedeerde asielzoekers die na terugkeer in de problemen zijn gekomen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 57/6/2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partijen van 16 december 2010 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 mei 2013 werd afgewezen omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen in Iran onder meer omwille van de ongeloofwaardige verklaringen omtrent hun reisroute en de hierbij gebruikte reisdocumenten, de onaannemelijke verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent het incident met haar chef A., de vage en bovendien tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partijen in verband met de huiszoeking in hun woning en de bijzondere gebrekkige kennis in hoofde van eerste verzoekende partij over de problemen die haar familie en schoonfamilie zouden hebben gekend naar aanleiding van haar problemen op het werk met A.. Deze beslissingen werden bevestigd bij arrest nr. 110 272 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 september 2013, waartegen het beroep bij de Raad van State werd verworpen bij arrest nr. 226 812 van 19 maart 2014. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partijen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun tweede asielaanvraag steunen op het feit dat zij nog steeds niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalden in het kader van hun eerste asielaanvraag, meer bepaald de problemen die zij sinds het overlijden van O. gekend zouden hebben, i.e. de problemen van eerste verzoekende partij met A. in het kader van het *Pejwak*-project en de arrestatie van tweede verzoekende partij naar aanleiding van haar volgens de Iraanse autoriteiten ongepaste gedrag op een herdenkingsviering voor haar broer O.. Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag worden door verzoekende partijen een brief van de advocaat van de broer en de vader van tweede verzoekende partij d.d. 23/10/2013, een brief van hun Belgische advocaat, medische rapporten uit Iran over de gezondheid van de vader en de moeder van tweede verzoekende partij en internetartikelen over de houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van Iraniërs die terugkeren naar Iran, neergelegd.

2.2.4. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissingen met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvragen van verzoekende partijen geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen. De motieven van de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In hun verzoekschrift brengen verzoekende partijen geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissingen op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Daar waar verzoekende partijen menen dat de verwijzing door verwerende partij naar de uitkomst van hun eerste asielaanvraag in strijd is met de vereiste van objectiviteit en onpartijdigheid, kunnen zij allerminst worden gevolgd. Verzoekende partijen brengen geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat verwerende partij bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien hebben de ambtenaren van het Commissariaat-generaal geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten

aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan de hand van eerdere beslissingen onderzocht kan worden of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De eerste asielaanvraag van verzoekende partijen werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Het beroep van verzoekende partijen tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Het cassatieberoep bij de Raad van State werd eveneens verworpen. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen en zoals blijkt uit wat volgt, vermogen de verklaringen van verzoekende partijen en de door hen in het kader van de huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen uiteengezette vluchtmotieven.

Waar verwerende partij aangaande de door verzoekende partijen neergelegde brief van de advocaat van de broer en de vader van tweede verzoekende partij aan de advocaat van verzoekende partijen opmerkt dat het objectieve karakter van dergelijk stuk van de hand van een advocaat, die wordt betaald om de belangen van zijn cliënt te behartigen, op geen enkele wijze gegarandeerd is, wijzen verzoekende partijen erop dat de Iraanse advocaat, net zoals in België, gebonden is door "*de beginsel van waardigheid, kiesheid, rechtschapenheid, waaruit de verplichting tot eerlijkheid voortvloeit*". De bewering van verwerende partij dat deze brief een valse en niet-waarheidsgetrouwe inhoud zou bevatten, in strijd met de "*meest essentiële deontologische beginselen van de advocatuur*", kan door verzoekende partijen dan ook allesbehalve worden aanvaard. De Raad is evenwel van oordeel dat deze brief van de advocaat van de broer en de vader van tweede verzoekende partij aan de advocaat van verzoekende partijen geenszins de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Vooreerst benadrukt de Raad dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Daarnaast is de Raad van oordeel dat verwerende partij terecht stelt dat de bewijswaarde van dit document verder ondermijnd wordt doordat het objectieve karakter van dergelijk stuk van de hand van een advocaat die betaald wordt om de belangen van zijn cliënt te behartigen op geen enkele wijze gegarandeerd is. Gezien een advocaat de belangen van zijn cliënt dient te behartigen, kan het betoog van verzoekende partijen dat de deontologische plichten die rusten op advocaten het "objectieve" karakter van de inhoud van deze brief zouden verzekeren, dan ook niet door de Raad worden bijgetreden. Aan desbetreffend stuk kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat de medische rapporten van de vader en de moeder van tweede verzoekende partij evenmin van aard zijn de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun verklaringen op te heffen, daar dergelijke medische attesten niet de omstandigheden of oorzaak van de problemen kunnen aantonen en dat indien deze omstandigheden of oorzaak wel vermeld worden in een medisch attest/rapport, dit een weergave is van de verklaringen van de patiënt aan de dokter, waarbij het niet tot de bevoegdheid van de arts behoort om de waarachtigheid ervan na te gaan en er dus ook geen bewijswaarde aan gehecht kan worden, onderstrepen verzoekende partijen dat de attesten een weergave van medische vaststellingen en een diagnose bevatten die werden gesteld na een onderzoek en op basis van de eigen bevindingen van de geneesheer. Verwerende partij kan dan ook geenszins stellen dat het medisch attest louter een weergave zou zijn van de verklaringen van de patiënt aan de dokter. De door hen neergelegde medische attesten bevestigen volgens verzoekende partijen de waarachtigheid van de agressies op hun familie. De Raad herhaalt evenwel vooreerst dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Daarnaast bemerkt de Raad dat medische attesten die een weergave bevatten van de medische vaststellingen en diagnose door een arts geen uitsluitel geven over de ware oorzaak of omstandigheden van de medische problemen. Indien deze oorzaak of omstandigheden waarin de medische problemen werden opgelopen toch vermeld worden in het medisch attest, is dit een weergave van de verklaringen van de patiënt aan de arts, waarbij het niet tot de bevoegdheid van de arts behoort om de waarachtigheid ervan na te gaan. De door verzoekende partijen bijgebrachte medische rapporten zijn dan ook niet van aard om de door hen voorgehouden problemen aan te tonen.

Betreffende het betoog van verzoekende partijen dat zij wel degelijk behoren tot de risicogroep van *“criticasters van het Iraanse regime en mensen waartegen er reeds – nog voor hun vertrek uit Iran beschuldigingen geformuleerd werden”*, aangezien zij door middel van hun asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten kritiek geuit hebben op het Iraanse regime, waarbij zij tevens stellen dat de *Ettelaat* kennis heeft van hun asielaanvraag, of minstens hiervan kennis kan krijgen, zodat zij bij terugkeer naar Iran dreigen blootgesteld te worden aan represailles, wijst de Raad vooreerst op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partijen beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten. Uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 8, landeninformatie) en de door verzoekende partijen aangebrachte artikelen (administratief dossier, stuk 7, documenten, deel 4) blijkt dat er voornamelijk opgetreden wordt tegen criticasters van het Iraanse regime en mensen waartegen er reeds, nog voor hun vertrek uit Iran, beschuldigingen geformuleerd werden. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partijen beweerde problemen, maken verzoekende partijen geenszins aannemelijk dat zij tot deze risicogroep zouden behoren. Uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 8, landeninformatie) blijkt voorts dat jaarlijks duizenden in het buitenland verblijvende Iraniërs, waaronder voormalige asielzoekers, voor korte of langere tijd in het kader van zaken, vakantie of familiebezoek terugkeren naar hun vaderland. In verreweg de meeste gevallen levert een dergelijke terugkeer geen enkel probleem op. Er zijn geen gevallen bekend van uitgeprocedeerde asielzoekers die na terugkeer in de problemen zijn gekomen. Dat verzoekende partijen problemen zouden kennen louter omwille van het indienen van een asielaanvraag in het buitenland, blijkt dan ook nergens uit. Evenmin brengen verzoekende partijen enige andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert niet correct is.

2.2.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.6. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partijen in het kader van hun huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT